

som muligt for at faae Vælgernes Svar derpaa. Da han ikke mener, at det Svar, der her er givet, var saa omfattende, som det burde, saa vil jeg raade den høitærede Minister til at forfatte en Liste over samtlige Spørgsmaal, som han ønsker Svar paa. Jeg antager, at det maa være det, der ligger bagved den høitærede Ministers Mening, naar han taler om de Midler, der staa til hans Raadighed. — Jeg beder Thinget undskyld, at jeg, da der var gaaet saa lang Tid hen, har taget Ordet; men der kom saadanne Ytringer fra den høitærede Minister ved Siden af, at han syntes at ville optræde saa moderat idag, at man næsten halvveis skulde forglemme de foregaaende Dages stærke Udtalelser — at jeg ikke kunde Andet end bede om Ordet for at gjøre disse Bemærkninger.

Conseilspræsidenten (Strup): Jeg reserverer mig imod, at der mig bevidst har været nogen Forskjel paa mine Udtalelser i Dag og de foregaaende Dage. De kunne have gjort et andet Indtryk paa den erede Taler, som nu satte sig, men mig bevidst har der ikke været nogen Forskjel paa dem.

S. N. Hansen: Jeg skal ikke, mine Herrer, forlange denne Forhandling ret længe, og jeg skulde ikke have taget Del deri, hvis ikke en Ytring fra et æret Medlems Side havde interesseret mig særlig. Det var den Formening, at den Kreds, jeg har den Ære at repræsentere, havde særlig ved sit Valg lagt for Dagen, at den ikke vilde tage Parti for dem, der mente, at en provisorisk Finantslov var berettiget. Jeg skylder den Kreds, der har valgt mig, at sige, at det har den ikke villet tilkjendegive ved dette Valg, derom har der ligeoverfor mig ikke været Diskussion et eneste Øieblik. Det, der gjorde, at man fastede sine Dine paa mig og ønskede at kalde mig til den Ære at sidde i Folkethinget, var, efter hvad man udtryffeligt udtalte, Ønsket om, at Folkethinget i kommende Sessioner maatte komme bort fra ørkesløse Forhandlinger og ind paa Sagernes Realitet, og man ønskede til Forsamlingen at sende en Repræsentant, som i saa Tilfælde kunde bidrage Noget til Forhandlingernes Fremme. Nu har jeg i disse tre Dage sidet og ventet paa, at Tidspunktet kunde komme for mig til at røgte dette Svært, men det er til Dato ikke kommet; dette er Grunden til, at jeg har begjært Ordet, og skal jeg — som sagt — fatte mig meget kort, idet jeg kun vil klare den Situation, som har bevæget Kjøbenhavns 6te Valgkreds til at sende mig herind. De Herrer sige maaffe: Vi have dog bidraget Noget til at klare det Reelle, nemlig Spørgsmaalet om Magtforordningen. Klaret er det egentlig ikke blevet, thi det er det samme Diskussionsthema, som tidligere er blevet behandlet og nu gjentager sig; men jeg vil dog, hvad dette Punkt angaar, tillade mig at

sige saa Meget, at det egentlig er underligt at tale om, at Mindretallet skulde staa saa stærkt mod Folkethingets Magt, det vilde dog være høist mærkeligt. Men det, som vi sige, er det, at Folkethinget har sin Magt, men med den rette Begrændsning. Jeg har ingen Tvivl om, at, komme vi til Sagernes alvorlige og reelle Behandling, og den ene Gang efter den anden vedtage det, som Regeringen er imod, da faar den Vedtagelse sin Betydning; men de Herrer maa lade mig, dette har manglet hidtil. Det er saare let under denne Forhandling at tage Spørgsmaal frem og sige: Dem ville vi tage anderledes end Regeringen. Jeg skal blandt saadanne Ting, som ere berørte fra flere Sider, nævne vor udenrigste Politisk; men jeg har ikke hørt en Tøddel til Veiledning om, hvorledes den skulde have været ført i de forløbne Aar. Der er talt om Arbejdersagen, og det lader ogsaa til, at man, naar man kom til Noret, kunde klare den Sag; men hvorfor saa ikke give Vink om, hvorledes man skulde gaa frem? Det er den Maade, hvorpaa Flextallet maa gjøre sig gjældende i Folkethinget, indtil det selv kommer til Noret. Flextallet i Folkethinget har kun een Maade at gjøre sin Villie gjældende paa, og det er ved at vise, at en Sag paa den eller den Maade kan fremmes med Dygtighed. Saa kommer man til Magten; men saa længe, som man fra anden Side og fra allerhøieste Side faaer bestemte Principer og Veiledning og bestemte og dygtige Mænd til at føre dem igjennem, saa længe faar Folkethingets Flextal ikke Magten. Og hvorfor ikke? Fordi denne Strid om: Skulle de eller vi sidde paa den Plads der, hører ikke hjemme i Folkethinget, og den reducerer Diskussionen her — saaledes som det er sket i disse Dage — til kun at gjælde dette: skulle de eller vi sidde der. Derved gaa vi udenfor vor Rolle. Selv i et Land som England tror jeg ikke, at man nogenstinde har ført Diskussionen paa den Maade: skulle de eller vi være Ministre. Vi kunne tage et Exempel fra de nærmeste Dage. Naar man vil være Opposition, saa finder man en Sag, som man stiller frem som sin Sæne; den fører man igjennem, saa godt man kan, og saa fejrer man tilsidst, hvis der gjøres Modstand. Man var i England, jeg tror jeg tør sige saa letsindig, for Tiden at gjøre den tyrkiske Sag til Oppositionens Livssag. Derved har man handlet lige saa letsindigt og usøfvarligt, som hvis man her hjemme fra Oppositionens Side vilde finde paa blot af politiske Grunde at gjøre den slesvigke Sag til en Partisag. Noget Saadant skulle vi være os imod, og vi skulle være os imod at fortsætte. Hvis vi for Folkethinget ville hævde den berettigede Indskyldelse, som tilkommer det, og som Mindretallet saa godt som Noget indrømmer, saa skal man være sig imod, at Forhandlingen dreier sig om et Magtspørgsmaal; thi det kunne vi ikke klare. Dette er som sagt min Anskuelse,